

obžalovaným; přehlíží, že rozsudek skutkově zjišťuje, že obžalovaný lehce poranil policejního inspektora Karla K-a, udeřiv ho do obličeje, až měl na tvářích červené otisky prstů. To, že rozsudek zjištění o lehkém poranění onoho veřejného úředníka dovozuje jen z toho, že měl na tvářích červené otisky prstů, o nichž svědek Karel K. jen uvedl, že trvaly do druhého dne a pak zmizely, nasvědčuje tomu, že nalézací soud patrně (a to mylně) vycházel z právního názoru, že viditelné známky činů obžalovaného, začervenání tváře s otisky prstů, dostačují již o sobě k pojmu »ublížení na těle« ve smyslu § 153 tr. zák. Pojem ten není totožný s pojmem poškození na těle podle § 411 tr. zák.; i když pachatelův útok nezanechal viditelné známky a následky v § 411 tr. zák. předpokládané, může přivoditi napadenému ublížení na těle ve smyslu § 153 tr. zák. Přísnější hledisko pro útoky proti bezpečnosti těla tu zákonem zaujaté z důvodů povahy osob v § tom vyjmenovaných a jejich ochrany nedovoluje však zase do té míry upřílišněný výklad tohoto zákonného znaku, by »ublížení na těle« splynulo zcela s pojmy »zlého nakládání« ve smyslu § 496 tr. zák., »porušení povinné úcty skutkem« podle § 525 tr. zák. a »urážky veřejných úředníků« podle § 312 tr. zák. Začervenání tváře, červené otisky prstů jsou pravidelným zjevem provázejícím ránu políčkem, aniž lze tvrditi, že každý políček toho druhu přivodí poškození na těle. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu jest nutným předpokladem zločinu podle § 153 tr. zák. porušení tělesné neporušenosti, které již podle obecného významu slova »poškození na těle« v § 153 tr. zák. použitého (an Körper beschädiget) vyžaduje jisté patologické změny v postižené části těla (srov. rozh. nejv. s. sb. č. 3224). Výsledky řízení před nalézacím soudem ve směru tom však nic nepraví, svědek K. se vůbec nevyjádřil, zda měl pocity bolestivosti, jakého stupně a po jakou dobu, ani, zda tu byly známky nasvědčující nejen začervenání tváře, nýbrž i »poškození« těla, ať již jen pokožky neb aspoň podkožního vaziva a pod. Třebaže mluvil o »poranění«, které mu obžalovaný způsobil, vysvětlil při hlavním přelíčení toto své udání oněmi otisky prstů a výslovně podotkl, že »nějakého zranění neutrpěl«. Ono právní hledisko na náležitosti skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák. při takovém svědectví K-ově, jež nalézací soud jedině vzal za důvod svého rozhodnutí, nepřipouští však vůbec logicky skutkový závěr, k němuž dospěl nalézací soud: že totiž obžalovaný policejního inspektora K-a lehce poranil. Vytýká tudíž zmatečnou stížnost rozsudku právem, že svědectví K-ovo o červených otiscích na tvářích není dostačujícím důkazem poranění.

Čís. 4147.

Zákaz § 32 zák. č. 123/1920 (§ 2 zák. č. 124/1920) sb. z. a n. týká se jakéhokoliv čepování a podávání nápojů obsahujících alkohol, i poskytování jich zadarmo, a trvá po celý den volební.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 464/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes-

kých Budějovicích ze dne 3. dubna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 58 I čís. 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku vadnost podle § 281 čís. 9 písm. a) a b) tr. ř., avšak neprávem. Snaží se odchýlně od doslovu zákona dáti zákazu § 32 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n. (§ 2 zák. čís. 124/1920 Sb. z. a n.) právní výklad rozsudku odporující, že je zakázáno čepovati lihoviny v den voleb jen do doby jejich skončení. Tu stačí poukázati na doslov předpisu zákona, který užívá slova »v den před volbou a v den volby«, jasně vyjadřuje, že doba skončení volby není rozhodná pro pominutí platnosti zákazu, nýbrž že zákaz trvá po celý den volební. Při tom jest nerozhodné, jakým způsobem uplatňovaly správní úřady přesné dodržování zákona; jeho platnost jest pro každého stejně závazná bez ohledu na to, zda byl snad v tom kterém případě nesprávným jeho pochopením beztrestně přestupován. Na věci nemění nic ani to, zda čepoval obžalovaný pivo hasičům zdarma nebo za peníze a z jakého důvodu; zákaz se týká nejen prodávání nápojů obsahujících alkohol, nýbrž vůbec jakéhokoliv jejich čepování a podávání, tudíž i poskytování piva zadarmo. Námitka zmateční stížnosti, že obžalovaný nevěděl a nemohl vědět, že se dopouští porušení onoho zákona čepováním piva po 10. hod. večerní, any volby v obci byly skončeny již dopoledne — což ovšem rozsudek skutkově nezjišťuje — nemá povahu skutkového omylu ve smyslu § 2 písm. e) tr. zák.; jest to námitka omylu právního o obsahu a platnosti zákona, která však podle §§ 3 a 233 tr. zák. nezbavuje obžalovaného trestní zodpovědnosti za přestoupení zákazu, nehledíc k tomu, že hostinský jest povinen znáti zvláštní nařízení, která mají vztah k jeho živnosti. Takovým omylem se však obžalovaný ani v řízení před nalézacím soudem neomlouval, a rozsudek ve směru tomto neobsahuje výrok, proti němuž by stížnost mohla takovou výtku uplatňovati.

Čís. 4148.

Vrchností ve smyslu § 187 tr. zák. jest i okresní úřad (jeho přednost).

Pro otázku účinné lítosti nemá významu, zda vrchnost, která zvěděla o pachatelově provinění, chce nebo se zdráhá splniti stíhací povinnost.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 620/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259